

Зотпуйсь

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

"HOTUYS"

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

З друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ГОТУЙСЬ" ВІД СІЧНЯ 1985 р.:

20.00 американських доларів.

Ціна одного прим. — \$2.00

Розгадки крутиголівков з ч. 10/1986

1. а/ з поезії Лесі Українки „В дитячому крузі”; б/ з казки „Івасик-Телесик”; в/ з поезії Лесі Українки „Як дитиною бувало...”; з поеми Тараса Шевченка „До Основ'яненка”;
2. а/ книжка, б/ книжка, в/ книжка, г/ книжка;
3. Лис Микита, Маруся, Козак Невмирака, Сонцебори, Чарівна хустина, Гномик Ромтомтомик, Ріпка, „Івасик-Телесик”;
4. читати, в люди, друг.
5. Шевченкові „Кобзар”, Москву.

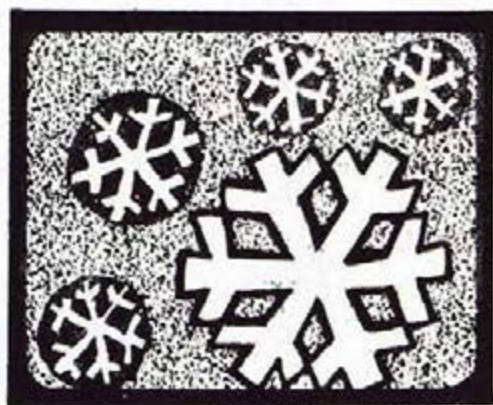
• На обкладинці: Ілюстрація з журналу „Світ Дитини” невідомого мистця.

• Ілюстрації в цьому числі: П. Андрусєва, Д. Дарєвич, ЕКО, А. Манастирського, С. Скачко.

ЗМІСТ

Сторінка:

1. І.С.: Їде, їде Миколай
Дніпрова Чайка: Як сніг упаде
2. Сестр. Уля: Андрій і Таня пишуть листи
3. Ф.Р.: Золоті серцем
4. (Ю): Святий Миколай їде
5. х х х: Архїпів млин (казка)
6. Г. Лащенко: Золоті яйця (переклад з болгарської мови)
7. М. Черемшина: Сльоза (скорочено)
9. Сторінки пластових малят: М-в: Сніг
М. П-ів: Святий Миколай
х х х: Сніжинка
10. В. Мельник: Чому сова не спить уночі?
11. Із хроніки табору УПН „Чари лісів”
12. Хроніка табору „Чарівний город Гарбуза”
13. Крутиголівки для мудрої дитинки
14. Хроніка. Наше листування
Галерія „Готуйсь”, Майстеркування

**Цьогорічне
наше гасло:**

„ЗА ПРАДІДНУ СЛАВУ!”

ЇДЕ, ЇДЕ МИКОЛАЙ

Вже білесенький сніжок
Впав на стежку, на горбок,
Впав на поле, ліс і гай,
Щоб небесний Миколай
Міг прибути саночками,
Міг з'явитися між нами.

Щоб прибув він до дівчорі,
Щоб приніс дарунків гори;
Добрих — щоб нагородив,
Злих — добром заохотив,
Щоб небесний гість на час,
Злинув з неба тут до нас.

I.C.

ЯК СНІГ УПАДЕ

Як сніг упаде, білий сніг,
І все довкола вкриє,
Мороз потисне й на шибках
Квітки зими засіє.

У теплій хаті жебонять
Про щось то діти тихо,
Глядять віконцем в небеса,
На личку знають утіху.
Бо звідтіль в ясну ніч отсю
Зійде святий Микола,
Дарунків пишних принесе
З небесного престола.
А там посеред зимних стін
Дрижить мала дівчора,
Не топлена ще нині піч,
Не їли ще від вчора.
Глядять журливо в ніч глуху,
Що землю вже укрила,
І ждуть з роботи мами, ждуть,
Щоб їсти що зварила.

Дніпрова Чайка

Запитання:

1. Чого раділи діти, дивлячись у віконце?
2. Кого і чого діти так чекали?

АНДРІЙ І ТАНЯ ПИШУТЬ ЛИСТИ

— Мамо, і що ж нам післати нашим в дарунку у Різдво? — турбувалася Таня.

— Я також вже збирався щось порадити товаришам на сходинах як ми могли б щось післати з нагоди Свята Миколая й Різдва дітям нашим в Україну, але нічого придумати не можу, — зітхнувши додав Андрій.

Діти сиділи при столі, а мама викичувала варити вечерю.

— Ось зараз прийде тато й ми всі порадимось, — зачекайте, бо мені ще тут припалиться цибуля, нетерпеливилася мама.

Надійшов тато. Привітавшись, роздягнувся, помив руки, запитав:

— Чи була пошта від наших з України? Я не розумію — чого так довго нема листів. Не вірю, щоб затримка була з їхнього боку. Певне лежать на контролі. Так звичайно було минулими роками, що при кінці року листи спізнялися.

— Татку, ми тут маємо журбу на цю саму тему, — озвався Андрій. — Нам треба післати дарунки до Львова й Києва. Що післати й тим, що десь там є може ще у Львові, тим, знаєш, що привезли їх на лікування, — почав при столі Андрій.

— Це трудна справа, діти! Ми нічого не знаємо про ситуацію з жертвами Чорнобиля. Преса світова не має правдивих інформацій. А що вже казати нам про затримку листування з родиною, чи тими людьми, яким би хотілося допомогти, — продовжував тато.

— Слушайте, Андрійку і Таню! Мені здається, — озвалася мама — що діти, — якнайбільше вас дітей з роїв і гуртків повинні писати короткі листи з привітаннями до родини. Хіба ж тільки ми маємо там свояків. Багато українських родин з країн по цей бік океану мають там рідню. Якби так діти всі почали писати до своїх рідних — це була б добра акція. Вони б там знали, що ми про них не забуваємо. І тоді й звідам можуть відповідати вам. Хай то буде все обережно, коротко, але це для них радість діставати листи зі світу. Це буде хоч маленька допомога. А про подарунки, очевидно, треба, мусимо подбати. Вишлемо й не тільки для рідні. Я вже маю плян як це зробити. Таня і Андрій заплескали в долоні з радості. Будуть мати „ідею”, щоб передати на сходинах іншим дітям.

Сестричка Уля

Запитання:

1. Які турботи мали Таня і Андрій?
2. Яку пораду подала їм мама?

ЗОЛОТІ СЕРЦЕМ

Петрусь, Микольцьо і Івась щиро зажурилися, що сьогодні, в таку хуртовину не прийде до них св. Миколай. Самі рішили дати дарунки товаришам, яких матері вдови. Збирають гроші на це у школі, аж тут:

Ангел (відкриває двері): Ось сюди поступім, Отче!

Св. Миколай:

Мир Господній — хай в дитячі
Серденька засяє вам!
Що ж тут робите, кохані?

Чортик:

(побачивши на столі гроші):
Видно в них тут непогано,
Коли грошики лежать,
Шкода було тут вступати!

Св. Миколай:

Чи не вмєш ти мовчати,
і діла не перебивати!

Чортик:

Я вже тихо, святий Миколаю,
і язик свій замикаю.

Петрусь:

Ми зійшлися втрійку тут,
Бо думали, Чудотворче,
Що як скрізь вітри гудуть —
Не прилинеш, щоб дитячі

Потішить смутні серця.

У селі є бідні діти.

Брак в них кусника хлібця,

Як узимку, так і влітку.

Ми хотіли заступить

Тебе, Отче Миколаю,

і дарунок їм зложить.

З того всього, що лиш маєм.

Я долярів пару дам

А Микольцьо дав шапчину,

А Івась мав принести

Чоботятка для хлопчини.

Микольцьо:

Плащ мав дати Онуфрій,

Хустку й спідничку Харитя,

і всіх бідних так дітей

Мали в ніч ми обдарити!

Івась:

Я також би ще приніс...

Св. Миколай:

Мої, любі діточки,

Хай вам буде вічна слава

За дар щедрої руки,

За серденька нелукаві.

і в своєму ви житті

Будьте все братам в потребі.

Вами складений той дар

Завтра вранці занесіте. —

Ангел I:

А тепер прийміть дарунки,

Від небесних світлих слуг!

(Подає дарунок Микольцеві):

В цім пакунку є „Готуйсь”,

Бо дітей він вірний друг.

Як учитель навчає,

Як друг каже байочки,

Як бабуся повідає

Різні гарні казочки!

Ангел II:

А тобі, Петрусью любий,

В тім дарунку книжечки,

Щоб навчали вони правди!

Св. Миколай:

А тобі, малий Іванку,
Мазепинка і шаблюка,
Щоб учивсь боротись зранку
За добро й правду всюди.

Чортик:

(звернувшись до глядачів):
Як хтось хоче ще від мене
Гарну різочку дістати,
Всіх я нею нагороджу
За непослух і пустоти.

Св. Миколай :

Тож прощайте! Час втікає,
А діток ще є багато.
За рік знову завітаю
З подарунками й любов'ю.
Вчіться в школі пильно й гарно,
В серці золоті чуття плекайте

Вірте, що засяє зірка рання
І над вашим рідним краєм.
З Божим ім'ям вас прощаю,
Вам у трудах Бог pomoже.

Ф.Р.

МОРОЗ ЦВІТЕ

Синім цвітом
мороз цвіте.
За білим снігом
зима іде.

Синій квіте,
морозцю,
ти не бійся
морозу.

Твої сині
зорінки
наче перші
сніжинки.

Зацвіли
на морозі,
та не тануть
і досі.

М. Сингаївський

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ...

Тихо. Нічка. Світять зорі.
Сніг біленький мерехтить.
За селом, ген, там під лісом,
Десь дзвіночок гомонить.

Чи господар то спізнився,
Поспішає до села?
Ні, то лісом ледве чутно
Каравана йде свята.

Попереду ангелятко
Дзвонить жваво у дзвінок,
Далі йде дідусь поважний,
Тягне сани за шнурок.

На санках тих анголятко
Дивних скарбів береже,
За санками третій ангел
На лещатах жваво йде.

З гаю вибігли зайчата,
Поставали на лапках:
„Миколай везе дарунки
Чемним дітям, на санках”...

(Ю)

АРХИПІВ МЛИН

Архип був мельником у святого Миколая. Янголи приносили йому збіжжя, а він молот. Вітри добре дули, бо радо добро робили св. Миколаєві. Архип з наказу св. Миколая роздавав муку бідним старим людям, сиротам, а навіть птахи прилітали, щоб їх погодував збіжжям Архип.

Від кожної мірки можна було мельникові взяти маленьку мірочку й для себе. Хоч не багато він брав, але було досить для всієї родини.

Але приходять раз до нього під Святий Вечір сусід:

— Біда, Архипе. Вітер скрутив вал у вітряку, млин стоїть і я не можу молоти. Прийдеться на Святий Вечір муки купити. Дозволь мені через Різдво на вашім млині помолоти своє збіжжя.

Не можу, брате, млин не мій. А Святець казав молоти тільки для бідних, а в свята має стояти. Не можу!..

— Е, що там великого, що млин за три дні мені pomoже! Святий Миколай не буде знати. Я заплачу кожного дня білого золотого. І поклав перед Архипом три золоті.

Засвітилися очі в Архипа, сягнув рукою по гроші. Погодився!..

По святкових трьох днях прийшов і каже:

— Дурний з вас чоловік, Архипе. Роздаєте даром муку дідам та бабам, вам також належить заробіток. У св. Миколая багато збіжжя?

Засвітилися очі в Архипа. Він подумав:

— Правда. Хто буде знати, скільки я собі візьму?

І почав щораз більшу мірку брати кожного дня. Давав синам та зятям, а вони продавали, половину Архипові приносили. А він чим більше мав, тим більше ще хотів мати. Десятої днини вже всю муку собі забрав.

Коли ж який дід чи баба, чи сирота прийшли й муки просили, він відганяв їх.

— Нема, — каже — муки. Святий Миколай заборонив давати муку даром. Платіть як у крамниці.

І пташкам вже нічого не давав.

Прийшов Щедрий Вечір. Всі люди сидять при вечері, колядують. А в Архипа млин скрипить. А він ходить все насипає, все бере муку в руки, нюхає, числить, скільки за неї візьме грошей.

Нараз дивиться: хтось сидить біля дверей. Здивувався, бо двері були замкнені. Сидить старий дідусь з торбами.

— Чого хочеш?

— Хліба Божого. Казали, що це млин для вбогих.

— Було колись, але не тепер. Я за нього заплатив великі гроші.

— Але, коли тобі пощастило, допоможи мені. Дивись — моя свитина подерта, а дома багато голодних чекає, що їм принесу хліба.

— Іди собі, дідуго! Чи то мені хто даром дасть хліба?

— А царства небесного тобі не треба?

— Вітру мені з неба треба, щоб добре віяв і збіжжя молот.

А дід підходить до скрині та й каже:

— А що ти мелеш, мельнику Архипе?

Підходить Архип, дивиться та й аж мороз пробіг по спині. У скрині був пісок, у мішках пісок, кіш повний піску. Аж тут у млині засіяло, наче хто сто свічок засвітив! Дивиться: а то від діда така ясність б'є, бо цей дідусь — то святий Миколай.

Святий каже:

— Коли ти злакомився на чужий хліб і забрав собі муку, якою мали

живитися бідні, то будеш тепер до страшного суду пісок молоти.

Так сказав, та й пішов у повітрі, якби по твердій землі.

На другий день приходять люди до Архипового млина, а по млині ані знаку: лише гора піску, а вітер ним крутить, наче б вітрак молот.

Запитання:

1. Як сталося, що Архип став обкрадати бідних людей, не виконувати волі святого Миколая?
2. Який інший гріх він чинив поруч з крадіжжю?
3. Що спокусило Архипа до злочинства?
4. Як дійшло до викриття злочинства?
5. Яка кара зустріла Архипа за його прогріхи?

ЗОЛОТІ ЯЙЦЯ

На березі моря жив бідолаха: збирав у піску черепашки, нанизував з них намиста і продавав. Якось продав сім намист, і за ці гроші купив на базарі курку.

Курка — ніби як курка, але так воно не було: щодня несе господареві золоте яєчко. Набрал повний кіш золотих яєць і поніс продавати.

Крамарі насипали йому повний кіш дукатів. За ці гроші бідолаха купив корабель і поплив по морю. А курку тримав при собі. Вона й далі щодня несла по золотому яєчку. Минув місяць, він зібрав усі яйця, продав їх і купив другий корабель. Наприкінці року він уже мав дванадцять кораблів.

Почав він багатіти. Але чим більше багатів, тим більша охоплювала його ненаситність і жадоба збагачення.

„А чому, — думає він, — не поспкупувати мені всіх кораблів, що по морю плавають? Моя курка щодень несе по золотому яєчку. А що коли б її зарізати й узяти все золото відразу? Тоді куплю всі кораблі на світі.

Подумав і зробив. Зарізав курку, випотрошив її і що ж? — знайшов тільки потрухи — шлунок, печінку, серце...

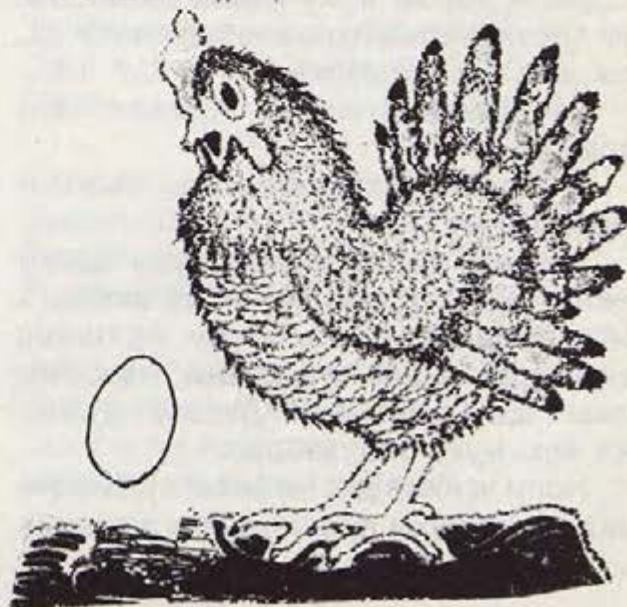
Схопився за голову.

Минув якийсь час. Кораблі всі потопилися, і як жив він на березі моря сіромахою, так і тепер живе там бідуючи.

З болгарської мови переклала
Галина Лашенко
(„Веселка" 12/1965)

Запитання:

1. Як став багатим бідолаха? Хто йому допомагав у біді?
2. Чому він змінився тоді, коли щастя йому сприяло і він мав щораз більше кораблів?
3. З якої причини він втратив кораблі?
4. Чого навчав людей ця казка?

СЛЬОЗА

Холодний вітер, верствами снігу побільшують біль і терпіння хворої вдови кравчихи. Вона лежить на твердій постелі, накрита сіряком у холодній хаті. Біля неї донечка Маруся рада б своїй матінці якунебудь полегшу вчинити. Та що вона може зробити. Заробити не піде, бо сили в неї нема, а жебрати, то таки дуже соромиться.

— Ненечко дорогенька — лебеділа Маруся, — нині Святий Вечір, а у нас нічого немає. Передучора я плакала, як ви згадали, що треба заставити одіж нашого покійного батенька. Мені жаль, але коли ви вже кажете, що навесні можна буде її викупити, то хай би і так було! Дозвольте, ненечко, з нею піти в місто, зробити так, як ви казали. Куплю ті ліки й на вечерю дещо і дровець принесу!

— Та студінь надворі!... — простогнала кравчиха.

— Я ваші чоботи взую. Добре ненечко? Не змерзну я, золотенька ненечко! Що мені студінь! Для вас я в огонь піду!

Вже полагодила, що мала зробити, вже додому вертається. Рада б зозулею до неньки полетіти, та нема крил...

„Поперечними стежками піду, то скоріше вдома буду” — подумала...

А тут сніг засипає стежки, слідів не видно. Проте їй байдуже. Вона пішла коротшою дорогою.

Сніг йде та йде, а мороз бере дужче, ніж ранком. Вітер провіває її свитину, а сніг сиплеться в чоботи. Вона втомилась. Сніг замерз на чорних бровах, бліде личко посиніло, а ніжки не могли далі відгортати снігу, затерпли. Маруся стоїть на одному місці, а їй здається, що вона йде. Дівчинка заплакала. На личку текла велика сльоза. Якийсь тепло убраний чоловік перейшов попри неї, та не порятував. Камінне серце в нього було.

— Не відпочивай, бо ніч тебе застане в дорозі! — сказав і пішов далі.

Марусин плач стає щораз тихіший. У серці в неї робиться тепло, любо... Вона бачить свою маму, хоче її своїм гарячим серцем нагріти:

— Ненечко, нагрійтеся теплом мого серця, то вам легше стане.

А в селі радість, гомін. Різдвяний янгол літає від хати до хати з дарунками на крильцях. Йому не шкодить сніг, але він здивувався, коли побачив на своїй ніжній рученці велику білу сніжинку.

— Ти маленька білявиночко! Чого ж ти відважилася сісти на мою руку?

— Я не звичайна сніжинка — я сльоза.

— Сльоза?! — повторив янгол.

— Я сльоза вбогої дівчинки Марусі — сказала сніжинка.

— Тієї з синіми очима?

— Так. Ті сині очі зронули мене он там, у полі серед снігу. Мороз заморозив мене, а буйний вітер заніс сюди. Маруся лежить у снігу, замерзає. Рятуй її, янголе! Цеж вечір радості — не смутку, терпіння, смерті!

— Добре, зараз — відповів янгол.

Він прошептав щось вітрові і полетів далі. Вітер поніс чимскоріше

сніжинку до хати багатого господаря, що бачив у полі безпомічну Марусю. Він вийшов на подвір'я, щоб звеліти слугам внести житній сніп до хати. Вітер приліпив сніжинку на його лице. Господар увійшов з нею у хату. Почалася вечеря. Стіл був заставлений стравами та напоями.

Сніжинка розтопилася і потекла сльозою простісінько в келих, що в нього наливав собі вина багатий господар. Він випив вино, а з ним і Марусину сльозу.

— Недобре це вино! Провчу я того купця, щоб знав, яке вино мені продавати! — сказав і посумнів чогось. А всі за столом пили те вино й воно їм смакувало. Нараз він устав і вийшов з хати.

— Куди це тато пішов? — дивувалися.

Аж повернувся батько. Але не сам. На руках ніс дівчинку, мов мерця якого.

— Це кравчишина Маруся, — каже він до родини, — трохи не замерзла на полі в снігу. Я бачив її, як верталася з міста. Стояло біднятко, а я думав, що відпочиває.. При вечері, зараз по тім вині мені привиділося, що дитина вмирає. Заболіло мені серце, тому я побіг туди, де її бачив. Прибігаю, а вона, а воно вже не може говорити, тільки стогне, ніби плаче. Нумо, діти, рятувати дитину!

* * *

Другого дня ранком сиділа Маруся біля своєї мами в ogritій хаті господаря й розповідала, як то було в місті.

Зворушений господар заопікувався хворою вдовою, мов своєю матір'ю. До себе взяв з донечкою, дав усього. Коли господар розповів матері про Марусю, мама плакала сльозами радості й жалю!

— Ненько дорога! Звідки нам таке добро взялося? Чи не сон це?

— Ні, дитино, це твоє добре серце з'єднало ту людську ласку.

— А мені, матусю, сон снився, нібито моє серце гаряче-гаряче, таке

гаряче, що вас ним я могла заґріти.

— Ти зогрїла ним мене, дорога дитиночко моя!

І досі ще ніхто не знає, що все це зробила Марусина сльоза.

Марко Черемшина
Передрук з „Дзвінка” у „Веселці”
ч. 1/1965
(скорочено)

Запитання:

1. Чим журилася хвора мама, і що вона порадила Марусі?
2. Що сталося Марусі в поворотній дорозі з міста додому? Чому так сталося?
3. Хто проходив біля Марусі тоді, коли вона була така змучена, що не могла далі йти? Що він їй сказав?
4. Що переживала Маруся, коли вона залишилася сама серед снігу? А що в той час діялося в місті?
5. Що побачив янгол на своїй руці?
6. Яка розмова відбулася між янголом і сніжинкою?
7. Яка подія сталася при вечері в хаті багатого господаря?
8. Куди господар раптом, не сказавши нічого, вийшов з хати?
9. Що було після його повороту в хату?
10. Що зробив господар з мамою і Марусею? Який сон снився Марусі?
11. Чому автор оповідання подав, що все добро для мами й Марусі зробила Марусина сльоза?

Сторінки пластових малят

СНІГ

Вітер пише галузками
На хмарі, на хмарі,
Що відцвіли вже зіроньки
У горі, у горі —

Що летять вже пелюсточки
Пилінки, пилінки
Манюсенькі, білесенькі
Сніжинки, сніжинки.

Пиши, вітре! Всеї хмарі
Не спишеш, не спишеш
І для мене малий кусник
Залишиш, залишиш.

Нехай пальчиком на хмарі
Напишу, напишу,
Бо думоньки про весноньку
Не лишу, не лишу!

М-в

Запитання:

1. Чому не видно стало зірок на небі одного зимового вечора?
2. Що хотів хлопчик написати пальчиком на хмарі?

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

„А я вчора сам молився
Й разу не забувся —
Аж Миколай з образочка
До мене всміхнувся”.

Хоч то сильна завірюха
Буде цієї ночі,
Привезе щось Святий Старець
В серденька дитячі

Привезе з неба дарунки
Дорогі, чудові —
Привезе в дитячі серця
Доброту янголів.

М. П-ів

Запитання:

1. Чому хлопчиків здавалося, що святий Миколай до нього всміхнувся, коли він молився?
2. Які дарунки (сподівається автор віршика) привезе дітям св. Миколай?

СНІЖИНКА

Не пади, сніжинко,
Та на моє личко,
Бо моє личенько
Рум'яне, тепленьке.

Не пади, сніжинко,
На мою хустину,
Бо я хустиноньку
В теплій хаті скину.

Упадь там далеко,
Де люди не ходять,
Де сиві зайчата
В сивих штанцях бродять.

ЧОМУ СОВА НЕ СПИТЬ УНОЧІ

На горищі старого млина жила сова. Було в неї двоє маленьких совенят — у жовтому пухові, з круглими, як гудзики, оченятами. Що вже тишилась сова своєю малечею! Під крила їх ховала, дзьобиком пестила, пісень співала. Вночі із совенятами хатину прибирала, щоб чепурна на ранок була.

Якось сова полетіла на полювання, а малим сказала:

— Сидіть тихенько, не бешкетуйте, бо звір із гострими зубами, прудкими ногами й довгим хвостом прийде...

Совенята спочатку тихо сиділи, але згодом захотілося їм своїми оченятами на того звіра із гострими зубами, прудкими ногами й довгим хвостом подивитись. Нахилилися вони з горища та й попадали, ніби грудочки, між каміння старого млина...

Причаїлись — ні живі ні мертві.

Прилетіла мати-сова, а її дітей у хатині нема. Що вже не гукала, як уже не кликала... Не обзиваються.

Вже й ніч крила розпустила, а совенята все між камінням сидять і тихенько плачуть.

Сіла сова край горища та й собі залилася гіркими сльозами:

— Що мені робити? Де вас шукати?...

За ніч сова з горя посивіла.

А як прокинулось вранці золоте сонце, як позолотило горище, раптом озвалися малі совенята:

— Матусю!.. До нас звір з гострими зубами, прудкими ногами й довгим хвостом підкрадається.

— Не кричіть, не пищіть, — сказав дивний сірий звір, що мав хвоста, схожого на шило, — все одно я вами буду снідати...

— Ма-ту-сю-ю! — ще голосніше закричали совенята.

Почула сова, кинулася на ті голоси вниз. Ледве встигла угледіти, як від її діток у дірку майнула миша.

Невдовзі совенята повернулися до своєї оселі.

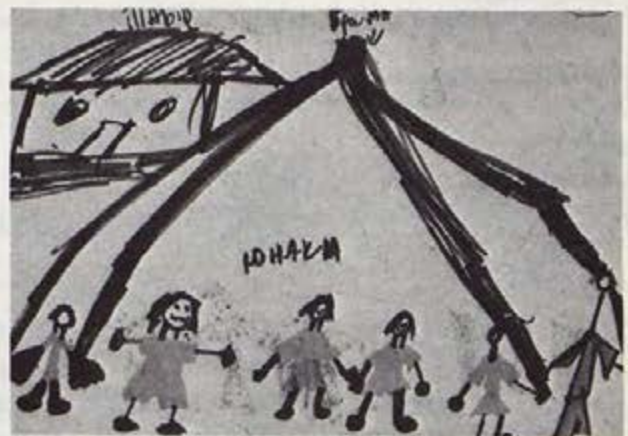
Мати-сова нагодувала їх, поклала спати, та й сама задрімала. Коли ж прокинулася — над старим млином знову розпростерла свої крила чорна ніч.

Спить річка. Сплять осокори й верболіз. Заснула у верховітті дерев чорнокрила ніч. Тільки мати-сова не спить, чатує сон своїх діточок. І сама сива, мов з туману.

З того часу вночі вона не спить.

Запитання:

1. Чому совенята не послушали маминого поучення про небезпеку від звіра з гострими зубами?
2. Що сталося з совою, коли вона побачила, що в гнізді не було совенят?
3. Як сова урятувала своїх діток?
4. Відколи й чому сова вночі не спить?
5. Поясніть своїми словами вислів: „над старим млином знову розпростерла свої крила чорна ніч“.

„Юнаки підходять до табору новачок“, Оселя „Новий Сокіл“, Бофало, малюнок Ляриси Полянської.

ІЗ ХРОНІКИ ТАБОРУ УПН

„Чари лісів” 1986, Едмонтон-Калґарі.

„Перегони” — рисунок Оксани Котович (10 р.), Едмонтон

Дорогі Новаки й Новачки! У нас є чотири рої: „Мавки” — старші новачки, „Русалки” — молодші, „Водяники” і „Лісовики” новаки. Ми робили вмілість „Приятелька” чи „Приятель комах”, старші — „Атлет”, а молодші ще „Кожем’яка”.

Нині Свято Івана Купала. Ішов дощ і ми не мали проруху. Був також „Мавчин Великдень”, а ми Мавки робили крашанки. Ми загадували загадки всім.

Коли ми змагалися в перегонах, я мала трохи щастя у них. Ми мали шукати скарб. Кожний і кожна мали по одному цукерку. Ми з’їли їх по вечері. А все решта, що ми робили — це майстеркування. Та мені вже треба йти. Допобачення!

Оксана Котович (10 років)
Табір УПН „Чари лісів”,
Станиця Едмонтон

Ми є над озером Сіба. Всі бавляться у піску. Ми щойно їли канпки й морозиво. Будуємо великі палати коло води.

Володимір Папіш

„Будуємо великі палати коло води” — рисунок Володимира Папіша, Едмонтон.

УСМІХНИСЯ

Новак Роман: Сестричко, як задовго буде Служба Божа?

Новак Марко: — Аж доки свисток не засвище!

Готуйсь!

Сестричка Галя Котович

Комендантка табору „Чари лісів”

Ілюстрація Петрика Алилуя (8 р.), Едмонтон.

„ЧАРІВНИЙ ГОРОД ГАРБУЗА”

Табір УПН-ок на Оселі „Новий Сокіл”, 1986

Наш табір мав комендантку сестричку Ію. Вона дуже гарна. Перед нашим курінем ми посадили город. Його пильнував Страхопуд.

Одного дня, коли юнаки вкрали Страхопуда, сестрички мусіли заспівати пісню, щоб його дістати назад. Потім юнаки вкрали нашу браму.

В нашому таборі є три рої: „Чародійні моркви”, „Красні кавуни”, „Бараболані голови”. Нам дуже подобається бути в таборі. Готуйсь!

Новачки: **Аня Лавні,
Роксоляна Топорович,
Наталка Бучинська, Тамара
Сухенко, Сузі Вокер**

ХТО ВЗЯВ РЕЧІ І ЧОМУ?

У таборі друзі зробили напад на нас. Вони забрали нашого Страхопуда, який пильнував наш город. Спершу ми думали, що це зробили братчики, але потім друзі призналися, що взяли вони. Щоб дістати його назад, сестрички мусіли заспівати „Водограй”.

За те сестрички взяли однострої друзів, напхали їх травою і листям. А крім того, другого дня поміняли в їхньому таборі ліжка.

Кілька днів пізніше юнаки причепили зірки на стелях у наших кімнатах. Пару днів потім друзі взяли напихані звірятка сестричок Катрусі, Адріяни і Талі та причепили їх на дах. Сестрички мусіли заспівати пісню „Воля”, щоб дістати їх назад. Готуйсь!

Новачки: **Роксоляна і Ляріса
Полянська, Новий Сокіл, 1986**
Малюнок: **Роксоляни Топорович**

ПОКАЗ МОДИ В ТАБОРІ

На показі моди я була старенькою бабусею. Всі люди аплодували, коли я удавала хід старенької бабуні. Сестричка Тамара сказала де ми живемо й скільки нам років. Всі були веселі й сміялись на показі моди.

Новачка **Христя Бурда**

Цього року я поїхала у табір на „Новому Соколі”. Ми одного вечора мали показ моди. Я це дуже сподобала собі. Всім подобався мій костюм — я була царівною. Я дуже люблю бути в таборі.

Новачка **Тамара Фонтана (10 років)**

← Страхопуд, що беріг „Чарівний город Гарбуза”, „Новий Сокіл”, Бофало — малюнок Тамари Фонтани.

Крутиголівки для мудрої дитинки

Дорогі Читачі — Мудрі Голівки!

Ось минув ще один рік, а в ньому з'явилося ще 10 чисел нашого „Готуйсь”. Мабуть не раз Вам доводиться чути: „А що діти вчитують у цьому журналі?” Щоб допомогти Вам відповісти на це питання, подаємо крутиголівки про зміст журналу.

1. У числах „Готуйсь” 1986 року були листи про наше гасло „За прадідну славу”: В одному листі є такі чотири рядки:

„України всі ми щирі діти,
Свічку Різдяну розпалим,
Буде дружба радісно горіти
У свят-вечірніх іскрах нам усім”.

Подайте назву цього листу, число журналу і сторінку.

2. Що це за картинка? Чи вона Вам вже добре знайома? Якщо так, поясніть що „каже” нам те, що діти тримають хрест, що то за пам'ятник і яка це церква, що їх видно з правого боку?

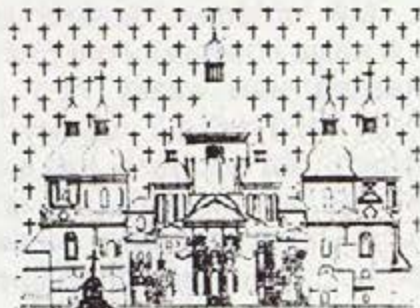

3. Доповніть пропущені букви, тоді відчитаете назву трагічної події, яка відбулася 26 квітня цього року.

Ч - - - - - ь
Р - - - - - й дощ,
з - - - - - є
Трагедія.

4. Хто так сказав у одному листі з цього річного „Готуйсь”? „А чому, діти, так нам потрібна та прадідна слава”? Подайте назву листу, число журналу і сторінку.

5. Подайте назви 5-ох новацьких таборів з цього літа, які Вам найбільше подобалися. Поясніть їх назви, якщо зумієте.

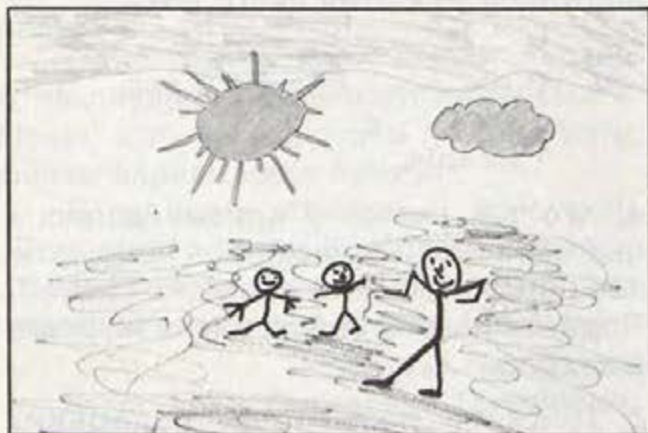

6. Чи можете підписати — подати назви цих відомих храмів і однієї ілюстрації. Вони були часто на сторінках „Готуйсь”. Якщо не назви, то принаймні назвати міста, в яких вони постали?

ПРОГУЛЯНКА ДО ЛІСУ

Одного теплого дня з табору ми вирушили до лісу. Ми бачили багато різних грибів і дерев. Згодом ми пішли до маленької річки і там купалися.

Лариса Негребецька

„Ігри в таборі” — Оселя „Новий Сокіл”, Бофало — малюнок Тетяни Негребецької.

Наш перший вогник був дуже гарний. Ми співали багато цікавих пісень. А наша комендантка сестричка Ія розказала нам казку про „Город чарівного Гарбуза”. У цьому городі ярина спить під час дня, але коли всі люди сплять, ярини виходять із землі і бавляться. Після розповіді ми вибрали ім'я табору: „Чарівний город Гарбуза”.

Новачка Наталка Булавка, 1986

„Вогник у Таборі” — малюнок Наталки Булавки, „Новий Сокіл”, Бофало.

„Мандрівка у лісі” — рисунок невідомого автора, Торонто

ЛІКУВАННЯ ТВАРИН ТА ІНШИХ ЖИВИХ СОТВОРИНЬ

У Харківській ветеринарній лікарні одного року лікували понад 20,000 живих сотворинь. У п'ятьох клініках цієї лікарні ветеринари часто лікують надзвичайних пацієнтів: зайців, бджіл, шпаків, хом'яків, вивірок, кобр і очевидно песиків та котиків.

Ось ветеринар у зоологічному городі пробує зміряти працю серця неспокійного пацієнта — єнота. Цій кобрі потрібно спеціального догляду, а гіпопотам Синдик потребує багато ліків антибіотиків.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Мій перший день у таборі був у неділю. Найперше я постелила своє ліжко. Потім бавилася на каруселі. Ми не могли плавати, бо ішов дощ. Я не могла довго заснути. Була змучена.

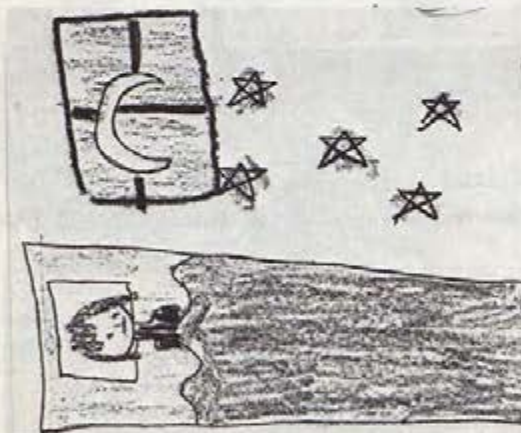
Марічка Котович

Матвій і я бавилися під час дощу. Я була готова їхати у табір. Коли ми приїхали, я побачила Марічку на каруселі.

Леся Сенков

Рано перед сніданком ми мали спорт. По сніданку ми пішли над озеро. Тоді грали в котика й мишку. А після забави вечеряли. Після того був вогник, а по вогнику пішли спати.

Мелася Гнатюк, Стефанія, Рома Татчин

„Ніч у таборі” — рисунок Меласі Гнатюк і Стефанії, Роми Татчин.

У вівторок був день навиворіт. Ми робили багато речей навпаки — їли вечерю вранці, а сніданок ввечері. Ми одягали наші хустки навиворіт і наша сестричка була братчиком, а братчик був сестричкою. Мені подобався той день!

Соня Енслен

„Вівторок — день навиворіт” у Таборі „Чари лісів”, Едмонтон, рисунок Соні Енслен.

В суботу ввечері ми мали приготувати вогник. Потім пішли на прогулянку. Грали також гру Кіма — мали записати 10 речей. Грали також м'ячем.

Роман Котович

Під час святкування Івана Купала, я була Мавкою. Але ішов дощ і наш вогник був у будинку. Там ми співали і грали різні ігри. Моя найліпша пісня є „Ніч вже йде”.

Лариса Стриковська

Нині дощ, ми не можемо бути надворі. Робимо зозульку, бавимося так: скачемо на одній нозі до торби, надуваємо її, б'ємо її кладемо на стіл й скачемо назад на те місце, з якого почали скакати. На обід мали ми макарони було то смачне!

Еліса Татчин

„Вівторок був днем переплутів” — рисунок Павлини Горобець, Едмонтон.

Дорогі Новаки і Новачки! На день Івана Купала ми робили віночок, але не мали де його пустити з водою, чи кинути у вогонь, що весь час ішов дощ. Ми також шукали скарбів, що їх нам залишили „Лісові мавки”, і ми їх знайшли. Також на „День Мавки” ми мали сценку про дві дівчинки, які загубилися в лісі. „Мавки”, „Русалки” „Водяники” і „Лісовики” дали їм подарунки. Тоді ми співали „Ніч вже йде” і пішли спати.

Лариса Качмар

ХРОНІКА

Хочу Вам написати про наші ройові прогулянки. Найперше ми пішли були до планетаріум. Там побачили програму про комету Гейлія, а після того поїхали на пампушки. Друга наша прогулянка була до замку Каса Лома, а там ми оглядали замок, музей Канадських Сквоток, Український музей „Спадщина”, а вкінці пішли в кафетерію.

Цього року ми плянуємо їхати до Музею Р.О.М., побачити Канадську Національну Вежу та лежатарську прогулянку. А також взимку думаємо відвідати українські старечі доми з колядою на добрий вчинок.

Наш рій так любить ходити на прогулянки, що нашою улюбленою піснею стала „Я веселий мандрівник”. Готуйсь!

Ляриса Смарш, Торонто

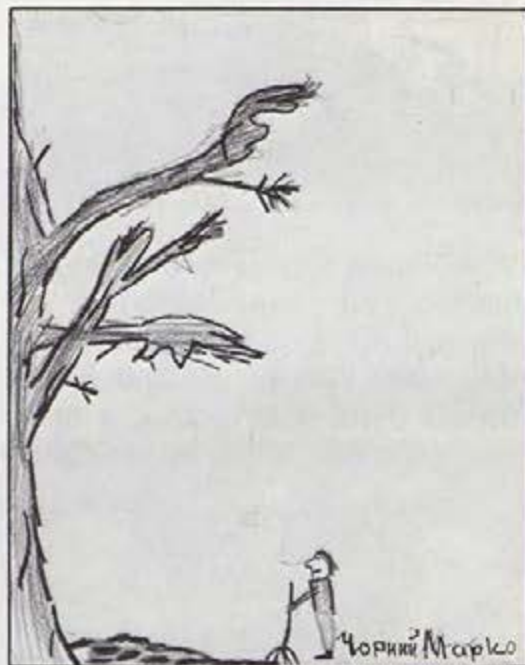
„Стежка до табору”, малюнок Лярисы Негребецької, „Новий Сокіл”.

Дорогий „Готуйсь”! Я є з Роя „Волошки”. Мій Рій є гарний, бо ми маємо гарну сестричку Андріану-Нану. Ми її дуже любимо. Наш Рій робить дуже цікаві речі. Ми любимо все, що ми робимо в рої!!!

Оленка Федина (7 років)

„Новачка-Волошка” — Оленка Федина (7 років), Торонто.

„Осінь” — малюнок новака Марка Чорного, Торонто.

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

„Перші сходи” — рисунок Адріани Еливі (7 і ½ р.),
Скарборо 6. Торонта.

Дорогі Любителі малюнків/рисунків!

Дякуємо всім, що надіслали свої
рисунки й малюнки з таборів, із сходи.
А це Учасникам Таборів „Чарівний
город Гарбуза” на Оселі „Новий Сокіл”,
„Чари лісів”, Едмонтон, новікам і
новачкам з Торонта, що виготовили на
сходинах гарні малюнки й різні цікаві
ілюстрації до своїх дописів. Із-за браку
місця містимо їх за часом, коли праці
Ваші дійшли до редакції. І просимо інших
надіслати свої малюнки-рисунки.

„Пожовкле листя і земля під деревами” — малюнок
Андрійка Ф., Торонто.

„Осінь” — малюнок Миколи Безхлібника, Торонто

„Спадає листя з дерев” — малюнок Андрія Федчуна,
Торонто.

„Бій подушками”
— рисунок Марка
Качмаря, Едмонтон.

Ціна \$2.00

ЯК ЗРОБИТИ

СНІЖИНКИ, ЗІРОЧКИ

Потрібно: білого паперу, ножиць, олівця, клею.

Як зробити? Треба скласти квадратний папірець в трикутник — спочатку вдвоє, а потім втриє. Після цього

вирізати, як показано чорною лінією, і папірець розгорнути. От і буде сніжинка.

Щоб зробити зірку, папірець треба скласти так само, як для сніжинки, потім зрізати, як показано лінією, і розгорнути. Далі слід зробити проріз до центра і склеїти два кінці зірки в один спочатку в одній зірці, а потім так само зробити другу зірку і склеїти їх разом так, щоб вийшла одна випукла зірка.

Вужа можна зробити, якщо з паперу вирізати спіраль і в центрі прикріпити нитку.

